

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/23/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200600
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200600.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Igor Pastierik, s miestom podnikania Stará cesta 549/43, Kanianka, IČO: 108 91 811, právne zastúpený: JUDr. Eugen Kostovčík, advokát so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 917626/2015 zo dňa 16. júna 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/52/2015-28 zo dňa 26. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/52/2015-27 zo dňa 26. januára 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 917626/2015 zo dňa 16. júna 2015, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9313401/5/2908106/2012/Sve zo dňa 26. októbra 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 859,52 € do rúk JUDr. Eugena Kostovčíka, advokáta v Košiciach do troch dní.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/52/2015-28 zo dňa 26.01.2016 postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 917626/2015 zo dňa 16.06.2015, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 9313401/5/2908106/2012/Sve zo dňa 26.10.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správne daní a poplatkov v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 801,93 € za zdaňovacie obdobie november 2006. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

2. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že dodatočným platobným výmerom č. 9313401/5/2908106/2012/Sve zo dňa 26.10.2012 bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty, keď správca dane neuznal žalobcovi nárok na uplatnené odpočítanie dane z faktúry č. 06/722

od dodávateľa GOLHA ĽUBOMÍR - ELGO, faktúry č. 05237 od dodávateľa Váša, s.r.o., faktúry č. 2240122976 od dodávateľa Holcim, a.s.. Uvedené faktúry správca dane neuznal žalobcovi z dôvodu, že dodaný tovar (stavebný materiál) pre dom Ing. C. nebol žalobcom ďalej vyfakturovaný, t.j. použitý na účely jeho podnikania ako platiteľa, čím žalobca porušil ustanovenie § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Správca dane taktiež neuznal žalobcovi nárok na odpočítanie dane z faktúry č. 410-136 od dodávateľa MV STAVING, a.s., ktorej neuznanie žalobca nespochybnil. Žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď poukázal na nesprávnosť postupu žalovaného spočívajúceho v tom, že po zrušení skôr vydaného rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/76995/2013/5050-r zo dňa 15.02.2013 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/144/2013 zo dňa 26.03.2015 a vrátení veci mu na ďalšie konanie, vec predložil Daňovému úradu Trenčín, ktorý nebol oprávnený vytknúť pochybenie týkajúce sa uvedenia neúčinného právneho predpisu v dodatočnom platobnom výmere odstrániť oznámením o oprave chýb č. 639333/2015 zo dňa 01.06.2015 v zmysle § 63 ods. 11 Daňového poriadku. Žalobca uviedol, že v danom prípade nešlo o zrejmu nesprávnosť, ale o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré nemožno opraviť postupom podľa § 63 ods. 11 Daňového poriadku. Žalovaný tak pochybil, keď nepostupoval podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku a napadnuté rozhodnutie správcu dane potvrdil. Žalobca ďalej namietal nesprávnosť postupu správcu dane, ktorý vykonával dokazovanie vo vyrubovacom konaní aj napriek tomu, že ustanovenie § 38 až § 45 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vo vyrubovacom konaní neupravuje. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/23/2007 zo dňa 14.02.2008 a sp.zn. 4Sžf/14/2010 zo dňa 21.04.2011, z ktorých sice vyplýva, že dôkazy je možné vykonať aj vo vyrubovacom konaní, ale ide predovšetkým o štádium hodnotenia dôkazov z daňovej kontroly. Za nesprávny považoval aj postup správcu dane, keď v dodatku č. 1 k protokolu uviedol nové skutočnosti, čím došlo k zmene právnej kvalifikácie pre posúdenie odpočítania dane z faktúr, ktoré boli ako nedokončená výroba predmetom nepeňažného vkladu žalobcu do spoločnosti právneho nástupcu žalobcu BENY-STAV Prievidza, s.r.o., pričom proti týmto skutočnostiam sa žalobca nemohol účinne brániť. V súvislosti s neuznaním odpočítania dane z týchto faktúr uviedol, že pri stavbách dokončených pred dňom 26.02.2007 nemôže byť dôvodom neuznania skutočnosť, že faktúry nevystavil a daň neodviedol žalobca, ale jeho právny nástupca, keďže rovnaký stav nastal aj pri faktúrach zo stavieb ukončených po 26.02.2007, pri ktorých bolo odpočítanie dane uznané.

3. Krajský súd vo vzťahu k jednotlivým žalobným dôvodom uviedol, že správca dane pri vydaní dodatočného platobného výmeru postupoval podľa § 44 ods. 6 bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. a § 165 ods. 2 Daňového poriadku, ktoré ustanovenia boli v napadnutom rozhodnutí uvedené správne a preto túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. K otázke prípustnosti dokazovania vo vyrubovacom konaní krajský súd dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/23/2007 zo dňa 14.02.2008, z ktorého vyplýva možnosť vykonať dokazovanie aj vo vyrubovacom konaní, pričom uviedol, že dokazovanie vo vyrubovacom konaní nevylučujú ani ustanovenia § 38 až § 45 zákona č. 511/1992 Zb.. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu o pochybení správcu dane, keď v dodatku č. 1 k protokolu mal uviesť skutočnosti, proti ktorým sa žalobca nemohol brániť. Krajský súd argumentoval tým, že žalobca nekonkretizoval o aké konkrétne skutočnosti ide, z obsahu spisového materiálu tieto skutočnosti nevyplývajú, dodatok k protokolu bol so žalobcom riadne prerokovaný a žalobca podpísal zápisnicu z jeho prerokovania bez toho, aby tieto skutočnosti namietal. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že týmto postupom došlo k zmene právnej kvalifikácie pre neuznanie odpočtu dane. V súvislosti s neuznaním odpočtu dane u stavieb dokončených pred 26.02.2007 si krajský súd osvojil argumentáciu žalovaného, keď uviedol, že predmetné stavby boli ukončené pred dňom nepeňažného vkladu žalobcu do spoločnosti BENY-STAV Prievidza s.r.o., teda nešlo o rozpracovanú výrobu a pokiaľ uvedené faktúry vystavila spoločnosť BENY-STAV Prievidza s.r.o. tak daňová povinnosť nevznikla žalobcovi ale tejto spoločnosti. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že žalobca podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty nesplnil, nakoľko nepreukázal, že zdaniteľné plnenia boli reálne uskutočnené osobou uvedenou na faktúre.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok

krajského súdu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v dôvodoch odvolania uviedol, že v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. rozhodnutie obsahuje formálne a obsahové náležitosti. Medzi formálne náležitosti patria aj náležitosti úvodnej časti rozhodnutia. Výrok, odôvodnenie a poučenie ak tento zákon neustanovuje inak je možné považovať za obsahové náležitosti. Podľa ustanovenia § 30 ods. 2 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. výrok rozhodnutia okrem iného musí obsahovať ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. V prípade nesprávneho označenia právneho predpisu preto nejde o chybu v písaní, či inú zrejmu nesprávnosť. K posúdeniu otázky dokazovania vo vyrubovacom konaní krajským súdom uviedol, že správca dane vo vyrubovacom konaní nehodnotil žiadne dôkazy, keď jediným dôvodom vyrubovacieho konania bolo preverovanie kedy a kým boli rozpracované zákazky skutočne dokončené a odovzdané a komu vznikla daňová povinnosť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžf/14/2010 zo dňa 21.04.2011, v ktorom okrem iného konštatoval, že zákon nezakazuje predkladať dôkazy po ukončení daňovej kontroly, avšak dispozícia týmto právom je na daňovom subjekte a nie na správcovi dane, obzvlášť ak považuje výsledky dokazovania zhrnuté v protokole za dostatočné. Vo vyrubovacom konaní nie je možné vykonávať dokazovanie ako v novej veci a zásadne zmeniť právnu situáciu, na ktorej boli založené výsledky daňovej kontroly uvedené v protokole, pretože takýmto postupom dochádza k simulovaniu daňovej kontroly bez možnosti uplatnenia práv daňového subjektu, ktoré mu pri daňovej kontrole prislúchajú. Pokiaľ krajský súd konštatoval, že predmetné stavby boli ukončené pred dňom nepeňažného vkladu žalobcu do spoločnosti BENY-STAV Prievidza, s.r.o. a uvedené faktúry vystavila spoločnosť BENY-STAV Prievidza, s.r.o., tak daňová povinnosť nevznikla žalobcovi ale tejto spoločnosti, takýto záver vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže zmyslom ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. pri pokračovaní v podnikateľskej činnosti nadobúdateľom, ktorý je platiteľom alebo s stáva platiteľom je riešiť v prípade prevodu aktív na nadobúdateľa problémy spojené s odvodom veľkých súm DPH a následného odpočítania dane od nástupcu. Vloženie podniku ako nepeňažný vklad do spoločnosti je potrebné považovať za podnikanie. Správne orgány ale aj krajský súd zvolili pozitivistický výklad ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z., čím dochádza k mareniu účelu ustanovenia § 10 ods. 1 tohto zákona a v končenom dôsledku aj k porušeniu zásady neutrality dane z pridanej hodnoty.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na svoje závery vyslovené v napadnutom rozhodnutí resp. vo vyjadrení žalobe a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

7. V správnom súdnictve prejednávajú súde na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

8. Predmetom preskúmania v danej veci je rozhodnutie daňových orgánov o vydaní dodatočného platobného výmeru .

9. Zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní je procesným predpisom, ktorý upravuje správu daní a poplatkov. Táto procesná norma upravuje postupy (procesy), pomocou ktorých správcovia daní realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami (najmä daňovými zákonmi). Upravuje teda pravidlá postupu daňových správcov pri príprave, výkone, resp. uskutočňovaní aktov daňového konania. V tomto zmysle je zárukou zákonného postupu pri plnení úloh správcu dane, ako aj zárukou zákonnej ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

10. Medzi relevantné princípy upravené zákonom o správe daní patrí napr. zásada zákonnosti, ktorá predovšetkým ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 3 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 3 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 3 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

11. Zo zákona o správe daní v vyplýva, že dokazovanie vedie správcu dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom .

12. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Objasnenie všetkých otázok, okolností, či vyvrátenie pochybností nemožno totiž podsunúť iba pod dôkaznú povinnosť daňového subjektu. Na tento účel má správca dane využiť prostriedky ktorými možno objasniť okolnosti rozhodujúce (nielen cieľovo pre správne určenie daňovej povinnosti), pre posúdenie toho-ktorého výdavku, lebo tieto vo svojom súhrne aj jednotlivo podmieňujú správnosť určenia dane. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Voľba druhu dôkazného prostriedku závisí od otázky, ktorú treba objasniť.

13. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

14. Na daňové konanie sa neviaže tzv. zásada koncentrácie konania. To znamená, že odvolací orgán v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní musí sa vyporiadať so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní .

15. Správny orgán vo svojej argumentácii, ktorou odôvodňuje svoju správnu úvahu musí dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to aby premisy zvolené v rozhodnutí, ale aj závery ku, ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie takéhoto rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Je potrebné formulovať rozhodnutie takým spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, inak nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

16. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca správne namietal zákonnosť postupu správnych orgánov po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sžf/144/2013, ktorý mu medzi iným uložil napraviť pochybenie spočívajúce chybnej citácii kompetenčného zákona, uvedenú v úvodnej časti dodatočného platobného výmeru vydaním opravného rozhodnutia pretože ide o zrejmu vadu v rozhodnutí. Z takto formulovaného záveru vyššie označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu vyplýva, že nie je dostatočné ak správny orgán postupoval iba v zmysle § 63 ods. 11, nakoľko oznámenie o oprave chýb v písaní, počítaní zo dňa 01.06.2015 nenapĺňa požiadavky § 63 ods. 3 písm. d/ zákona, nakoľko len samým oznámením o oprave nedochádza zároveň aj k oprave výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný potvrdil, keďže v jeho výroku potvrdzujúceho rozhodnutia zo dňa 16.06.2015 táto oprava nie je

zaznamenaná a zároveň vo výroku nie je zaznamenané ani rozhodnutie číslo 1100306/1/76995/2013/5050-r zo dňa 15.02.2013, z čoho vyplýva zmätočnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorý bez zapracovania opravných úkonov do výroku rozhodnutia potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v pôvodnom chybnom znení. S ohľadom na znenie § 63 ods. 3 písm. b/ citovaného zákona nedostačuje zmienka o týchto opravách v odôvodnení rozhodnutia bez toho, aby boli jednoznačne označené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

17. Správny orgán je povinný reagovať na námietky a vyjadrenia účastníka konania k podkladom rozhodnutia. Je povinný vysporiadať sa so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní, z toho dôvodu musí zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti a uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky a vyjadrenia účastníka daňového konania, aj keď ich vo svojom rozhodnutí nebral do úvahy. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, prečo považuje správny orgán námietky účastníka za nesprávne, mylné alebo vyvrátené, ktoré skutočnosti boli podkladom jeho rozhodnutia, prečo považuje skutočnosti predložené účastníkom za nerozhodné, nesprávne alebo inými dôkazmi vyvrátené, podľa, ktorej právnej normy rozhodol a najmä akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Je možné konštatovať že prvostupňový ani druhostupňový správny orgán sa touto povinnosťou neriadili. V odôvodnení rozhodnutia iba konštatujú skutočnosti ktoré na základe svojho názoru akceptovali, avšak neaplikovali priamo tieto skutočnosti a zistený skutkový stav na konkrétne právne normy a príčinný vzťah medzi konaním žalobcu a porušením právnych predpisov. Takéto rozhodnutie, ktorému chýba dostatok zrozumiteľných dôvodov, zakladá vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia sa nedostatočne zaoberali s námietkami žalobcu, či vo vyrubovacom konaní môže správca dane vykonávať dokazovanie, či v dodatku číslo 1. protokolu, správca dane neuviedol nové skutočnosti, voči ktorým sa žalobca už nemal možnosť brániť a prečo neuznal odpočítanie dane z faktúr ktorej nevystavila žalobca, ale spoločnosť BENY-STAV Prievidza, s.r.o..

18. V prípade, ak správny orgán nedostatočne vysvetlil v odôvodnení svoju správnu úvahu ohľadne určitej okolnosti, ktorú prezentuje, ide o neodstrániteľnú chybu konania a spôsobuje arbitrárnosť rozhodnutia.

19. V tomto smere odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nemôže byť a nie je nadradený dodržiavaniu a rešpektovaniu práv, ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom. Za situácie, keď právo umožňuje rozdielny výklad, nemožno pri riešení prípadu podceňovať potrebu náležitého odôvodnenia rozhodnutia.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené podľa názoru najvyššieho súdu neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natolko, aby v nej bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec tým vrátil na ďalšie konanie.

22. Správny orgán v ďalšom konaní je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP). Len doplnením dokazovania v zhora naznačenom smere môže byť náležite zistený skutkový stav veci a dodržané základné princípy a zásady daňového konania včítane princípov ústavných, ako princíp právneho štátu, právo na spravodlivý proces ako aj zásada rovnosti, ktorých sa žalobca v súdnom konaní dovoláva.

23. O náhrade trov celého súdneho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP a s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP, v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom, ktorý podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. uplatnil náhradu za 4 úkony právnej pomoci v celkovej hodnote 599,60 €, dane z pridanej hodnoty 119,92 € a náhrady hotových výdavkov v hodnote 140,- €, v celkovej sume 859,52 €.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.